

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 26. maj 2019

Kirkedag: 5.s.e.påske/A

Tekst: 1 Mos 32,25-32; Jak 1,22-25; Joh 16,23b-28

Salmer:

SK: 747 * 434 * 367 * 686 * 428 * 584

LL: 747 * 447 * 448 * 686 * 584

Jeg var på besøg hos Sofie. Sofie lærte jeg at kende helt fra min begyndelse som præst her hos os. Hun boede på Bauneparken. Hun var langt oppe i 90'erne. Og hun var godt og grundigt livstræt. Hun var sengeliggende, og på spørgsmålet om, hvordan hun kunne få tiden til at gå dér i sengen, svarede hun: Der går rigtig mange timer med at sove. Og i de vågne timer taler jeg med Gud om alle mine kære. En dag jeg besøgte Sofie, vidste jeg ikke rigtig, hvordan jeg skulle tackle det, jeg var jo stadig den nye og unge præst. Og sagen var, at Sofies nabo på Bauneparken, som tit kiggede ind til hende, og var lige omkring 80, var død dagen før. Men Sofie bragte det selv på bane. Det gjorde hun med ordene: Michael, ved du hvad jeg tit spørger Gud om? Nej, var mit svar. Jeg spørger Ham tit, hvorfor det hele tiden er alle de unge, der skal hjem først, når nu jeg så gerne vil. Jeg svarede: Sofie, jeg ved det ikke. Men jeg ved, at så længe du er her, så er der en, der beder for os andre. Så sagde Sofie. Ja, men I andre må hjertens gerne tage opgaven på Jer, for jeg orker det ikke mere. Der gik 14 dage, så døde Sofie. Og i timerne inden hendes død, var der også nogle, der bad for hende. Nogle bad for, at hun måtte få fred, andre bad for, at hun måtte få livsgnisten igen. For sådan er vi jo så forskellige. Men Gud hørte og opfyldte Sofies egen bøn om at komme hjem.

I den samme livssituation kan det være så forskelligt, hvad vi beder om. Og vi beder alle i tro og tillid og forventning. Der er ingen af os, der gør noget forkert. Men, hvis bønner skal Gud opfylde? Jeg synes jo, Han skal opfylde mine. Men det synes de andre jo også om deres bønner.

Disse ting kan meget nemt få meget stor betydning, når vi taler om bønner i livets krisesituationer, og særligt i krisesituationer for vore elskede. For netop i disse situationer udspringer bønner helt fra hjertedybet. Men på deres vej ud gennem munden eller tanken skal de igennem en masse filtre af følelser af mange slags. Bønnerne skal igennem en masse tanker om perspektiver og konsekvenser, og det alt sammen er fuldstændig pakket ind i afmagt, i tvivl, i tillid og tro, i forventning, i sorg, i håb, smerte – alt sammen rodet rundt i en pærevælling. Og i det alt sammen og over det alt sammen er også kærligheden til den elskede. Og der er erkendelsen af den elskedes situation – eller mangel på erkendelse. Men menneskeligt set er der ikke noget forkert i den ene eller den anden bøn. Heller ikke kristeligt set.

Gud ønsker ikke, at vi skal forstille os i bønnen, for Han ved jo alligevel, hvad der bor i vort hjerte og i vore tanker. Men jeg tror også, at der er en kæmpe velsignelse i at kunne sige med Jesu egne ord: ”Ske din vilje som i Himlen, således også på jorden.” Jeg tror, det er vigtigt ikke at springe den bøn over, men også at have den med. Vi kan ikke andet end bede ud af vort liv. Bede med det og i det, vi i nuet er i. Men Gud Herren er både i nuet og over nuet. Gud Herren er både i Himlen og på jorden. Og Han hører vore bønner, og ingen som kommer til Gud, går med uforrettet sag. Vi kan nok spørge: Hvorfor Gud? Det er ikke altid, at vi får et: Derfor! Vi skal ikke bede for at få svar. Vi skal bede for at tale med Gud. For det gør os godt. Og selv om nogle beder det ene, og andre beder det andet, og det

synes modsat hinanden, så er der noget befriende i at være sammen i bøn i Jesu navn for et andet menneske, for livet. Og må Guds vilje så ske, og vi få den nødvendige styrke til at være i det.

Og vi skal leve ved Guds egen iboende Ånd i os. Vi skal både være ordets hørere og gøreere.

Jeg tror, at samtlige konfirmandhold har stillet mig det samme spørgsmål: Tror du meget på Jesus? Så svarer jeg altid: Hvad vil det sige at tro meget på Jesus? Og så svarer de med endnu en lang række spørgsmål. Og det handler alt sammen om, om jeg gør det ene eller det andet. Beder du til Gud, beder du bordbøn, bander du osv. osv. Nogle har endda i deres iver spurgt mig: Går du meget i kirke? Derved giver de blot udtryk for, hvad vi mindes om i dag, at tro og handlinger hænger sammen.

Handlinger kan være med til at styrke eller svække troens betydning i os. Det gjorde afspejler det hørte, og det hørte bør vises i det gjorte. Men ikke et eneste sted i Bibelen kan vi læse, at vi frelses, fordi vi beder bordbøn eller går i kirke, eller fortages, fordi vi ikke gør det. Troen på Jesus som Kristus, som Guds søn og ham, i hvem Gud og vi har al retfærdighed, er frelsen, og vantroen på dette er fortabelsen.

Derfor skal vi også fyldes af Helligånden, og nu tager vi lidt forskud på pinsen; men vi griber også tilbage til dåben. Det er ikke i at gøre alle de rigtige ting, at vi får ånden i vort indre. Ånden er der først, og den får os til at gøre. Ånden må være der først. Åndens fylde i vore liv er ikke fortjenstmedalje. Det bliver aldrig så tydeligt som i barnedåben. I dåbsvelsignelsen siges det jo til os: Den almægtige Gud, vor Herre Jesu Kristi far, som nu har genfødt dig ved vand og Helligånd. Det er ikke

belønning, men forudsætning. Åndens fylde og iboen i os er forudsætningen for at høre og handle. Ånden er forudsætningen for troen. Og troen på Jesus, ikke på hvad som helst, men på Jesus, er forudsætningen. Troen på Kristus er forudsætningen for det kristelige liv.

Nogle gange bliver vi i livet stillet overfor afskedens mulighed og sandsynlighed. Det blev disciplene også. Vore bønner kan i den situation tage sig vidt forskelligt ud. Men Jesus tydeliggør for disciplene, som også stod overfor afskedens stund, at når Den almægtige Gud ikke er hos os i den ene skikkelse, så er Han i den anden. Vi er Hans folk, og Han vil være vores Gud. I ånden er vi forenet med Gud, som har forenet os i Jesus Kristus.

Igennem sønnen har Gud en relation til alle mennesker. Igennem bønnen har mennesker en relation til Gud. En relation, hvori vi er hørere for Gud og gørere for hinanden.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.